

КНИГА IV.

Либичето поврежда душата

Овдидій.

ГЛАВА I.

Ревността на християнитѣ. двама нѣком са условятъ за смѣла постъпка. Стѣпнѣтъ нѣать уши и най вече стѣпнѣтъ на храмовѣтъ.

Желаящитѣ да изучи първоначалната исторія на Христіанството, ще разумѣ лесно че за неговото вѣсторжествованіе е былъ необходимъ оизи ревностенъ духъ, който, освободенъ отъ стѣкакъвъ страхъ и друга подобна мисль, вдѣхновяваше поборницитѣ си и душевяваше мъченицитѣ си. Религиозната нетърпимост *поврежда* подвига на една тѣржествующа религія, а поддѣржа бѣдствующата и гонимата. Нужно бѣше щото първитѣ Христіани да мразѣтъ, да уничижаватъ сѣка друга вѣра за да съборѣтъ поставенитѣ отъ нея пречкы. Нужно бѣше да вѣрватъ че евангеліето е единственната истина благовѣсть, но и че вѣрата въ него е единственно истината и нуждата за душевното спасеніе, и туй, за да бы, като насърчатъ послѣдователитѣ, да ги подчиняватъ на строгитѣ си догмы, и да ги блѣснатъ на опасното воюванѣе да оглашаватъ многобожницитѣ и езичницитѣ. Непреклонността на началата, които обѣщаваша на малкото избрани по добродѣтельта небесното царство, и опредѣляваше че божествата на езичницитѣ сѣ същы демоны, а адскитѣ мъкы назначены за сичкитѣ невѣрующы въ Христіанската вѣра, насърчваше послѣдователитѣ за да са подвизаватъ съ сичкитѣ си силы за да привлекатъ подъ знамето си сѣкого челоуѣка който е свързанъ съ тѣхъ чрезъ пріятелство или родниство; О, колко и простото имъ милостиво обрѣщанѣе къмъ челоуѣка са распалваше отъ желаніето да прославѣтъ Вышній! За слава на Христіанската вѣра и за тѣржеството на Евангеліето Христіанинитѣ употребяваше смѣлы средства противъ безвѣріето на пиронизма, противъ сарказмитѣ на езическитѣ философы и противъ отвращеніето на народа, който бѣ навикнулъ да вѣрва въ древитѣши божества, и самата му тѣзи религиозна нетърпимостъ спомогна за успѣха на предпріятіето му. По-